

ТРПЕЗА¹

Тко једном бијаше зван за ову трпезу, зазвасмо га у молитви, у сјећањима на Марију. Елем, сједили смо погнути благујући многобројни, стол квадрат који једва да је био достатан, а тањури се нису рачунали. Бијаху постављене посред стола довољне количине хране и нитко није судио о јелу. Никада нисмо тражили више од тога. За трпезом смо обликовали савршен организам, остварење оброчнога чина између једног и другог знака крижа, бијасмо свакодневно дјело што започиње с наканом да буде приведено крају. Бијаху тамо зуби и свињске чељусти објешене на стропу, тик испод мирис чаја. Твоја прегача о подне бијаше засјело небо, низ тијело мајушне руже. У дубини тишине сватко је од нас садржавао каблић обузетих мисли. У дну тишине сватко је жвакао лишен ријечи, све док си у наставку сваког obroка срамежљивим гласом истицала сјећања на Марију. Несигурни пратили смо.

* * *

Не гледај ме док једеш, не дижи погледа,
могла би се срести с мојим мишљењем и одобрити га.

* * *

Ономе тко мисли да нисам од данас,
ја кажем да то што стојим и слушам га јест данас.
Није јучер, неће бити сутра та моја помња,
него данас. Данас јесам и ево ме пред листом папира,
снажно осјећа огреботину сваке моје ријечи.
Будући да из њих полази свакодневна присност мога тијела.
њезино голо гледање у ме недвојбени је пристанак на стварност.
Од њега само мој вид, од њега мој слух,
у његовим рукама влажна црнина вртова на овоме мјесту,
а под ногама зелени шушањ и у просинцу
студен показује свијетле звијезде.

Дакле, знам да не блудим. Не губим се,
све док се могу чврсто држати тога.

¹ Уводни циклус *лијанија усјоменџа* ауторичине друге збирке пјесама *Блаженсџва болесџи* (*Le beatudini della malattia*, Торино, 2013). (Прим. џрев.)

МОЛИТВА УМА

Заштити ме од заборављања, заштити ме од незнања,
од тога да нисам чула, слушала, видјела, гледала.
Подупри у мени мисао, да никад не буде рањена.
Да простор који имам у глави узмогне бити незадовољан,
јер превише је празан и посљедњега дана.

Заштити ме од мрачних просторија, од савршена реда у уму,
никаких корака с ону страну ових мојих зидова, све нека продире у ме.
Нека очи и уши буду праг између мене и свега извањског,
нека остану несретна питања и одговори.
Воља нек ми буде стијег.

Склони ме пред ништавилем, обрани ме од непостојања,
боље смрт. Боље смрт.

ПРАЊЕ

Нек се наслоне на паре у присности воде
кожа, твој врат, сплетена коса.
Као кад се одлаже тајна, нагост која ништа не хини,
савијене руке отварају на прсима шаке,
неприлагодљиве скривају твоје груди, њихов срам.

А док те перем спајају се обрве
и листови оскоруше у рујну.

Вјерно је мјесто то твоје тијело, нагомиланих година,
једна по једна предана, и одложена тамо.
Усна је која ослобађа безгласну лагону,
ганутљиви химан што га складаш у тишини,
између земље и неба, које нитко не познаје и нитко не слуша.

Тако рјешаваш своје прање,
излажући мом погледу достојанство.
Још мало отворит ћеш очи молећи да изађеш,
једва једвице подићи ћемо заједно ово тијело.
Очекујем твој пристанак тарући са себе жалобно проматрање,
уроњене смо, свака у свој умиваоник.

* * *

У рукама понекад твоје тијело,
увело латичје између образа и врхова прстију.
Никад више младеначкога прољећа,
шапћемо: живот никад није био толико загрљен.
Самоћа ипак не стари
ево опет снијега.

ОСЈЕЋАЈИ

Пропадати свакога дана пред листом папира
и не успијевати, макар на стаклу завршавали осјећаји.
Један за другим слажу се. Док гледам, видим их да остају
и срећем их један по један у својој биједи, или боље рећи
не преостаје до пружити им малодушје.
Нек буду тамо, нека чекају, јер
не умијем свједочити их, не умијем вјеровати им,
немам алате да их вратим,
да одложим их тако, један по један на лист папира.
И наравно они су тамо на стаклу гдје чекају,
чекају равнодушни.

ЦВРЧКОВ СТИХ

Сад кад твоја стопала обазриво дотичу цвијеће и камење,
само ти се сребро у коси радује.
И док је у зраку устрајни цврчков стих
твоји су стихови одавно већ литаније.
Потврда је једнаких реченица, њихова каденца,
реченице одувијек и твоја непромјењива побожност према њима.

Знаш ли што је то увијек, Ума?
Оно бескрајно, у свако доба,
увијек је онај дуги пут којим пролазимо покрај твоје одсутности,
непрестана гошћа твоје малоумности.
Увијек је што и ја свакога дана понављам исте реченице
и одобравам ти на једином путу додијељену нашем преживљавању.

Увијек то моје бивање с тобом, твоје остајање уз мене,
моје самопоништавање пред тобом.
Увијек су једина присјећања докле сеже ум,
твоје успомене које су постале моје, моја завјера шутње за те.

Нас двије и моја потиштеност.
Утроје и без временског ограничења да и данас покрећемо зрак околу.

* * *

Ни у којем времену наше истине,
она твоја је да не препознајеш. Никад никакав недостатак.
И ова моја да не успијевам одгурнути твоју читост.

ДВА ТИЈЕЛА

Познајем те у два тијела увјерена у само једну душу,
једно једино срце, врата отворена Богу.
Бијаше оно прво, тијело спремно,
носила си га на богослужја, окренуто клањању.

Ја сам видјела понизну преданост, воду на лицу, сабрану косу.
Бијаше то сва опчињеност животом и обрубом на врату
и рукама, неупадљива кошуља.
Ништа и све бијаше недјеља, једнака увијек
ти бестрасна фигура, усклађивала си послух с вјером.

А сад ево и другог тијела. Зауостављено је
у читању псалама по дневном распореду.
То је уклањање пути,
употпуњујући прекид покрета,
све док полако сједаш и усклађујеш своје постојање.
А једино што те подржава, глас,
оруђе споразумијевања између тебе и божанскога.

*(С италијанској њервео **Тврџико Клариф**)*